

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/36/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320203478
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matúš Staríček
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2320203478.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Matúš Staríček a sudcov: JUDr. Ľuboslava Vanková a Mgr. Jozef Mačej, v spore žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, E., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti výrokom I. a III. rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 28Csp/153/2020-227 zo dňa 5.12.2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdzuje a vo výroku III. o náhrade trov konania ruší a vec mu v zrušenom rozsahu vráca na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.020,80 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vo výroku II. vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a vo výroku III. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 52 ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „ZoSÚ“) a § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka.

3. Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa na základe žaloby doručenej súdu dňa 16.9.2020 domáhala, aby súd a) vyhlásil žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným v celom rozsahu za neplatnú, b) určil, že úver vyplývajúci zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, c) vyhlásil, že úverové zmluvné podmienky žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným sú neprijateľné, d) určil, že ustanovenia o zmluvnej pokute uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 sú neplatné, e) určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 v bode 7 je neplatná, f) uložil žalovanému povinnosť vrátiť žalobkyňi sumu bezdôvodného obohatenia vo výške 5.679,74 eur a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

4. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 28Csp/153/2020-150 zo dňa 22.3.2022 výrokom I. určil dohodu o zrážkach zo mzdy v zmluve o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 uzatvorenú medzi žalobkyňou a žalovaným za neplatnú, výrokom II. žalovanému uložil povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 2.273,40 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom IV. žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal. Tento rozsudok vo výroku II. a IV. napadol odvolaním žalovaný a vo výroku I. a III. nadobudol právoplatnosť dňa 14.5.2022. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 11CoCsp/34/2022 - 198 zo dňa 28.7.2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a IV zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd považoval za opodstatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného, ktorou namietal porušenie jeho práva na spravodlivý proces z dôvodu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s námietkami žalovaného v otázke premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pri posudzovaní premlčania sa vôbec objektívnou premlčacou lehotou nezaoberal, v dôsledku čoho bolo jeho rozhodnutie v napadnutom výroku nepreskúmateľné. Odvolací súd súdu prvej inštancie uložil povinnosť v ďalšom konaní, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, opätovne vec prejednať, znova posúdiť žalobou uplatnené nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti, v ktorej žalobe bolo vyhovené (berúc do úvahy už právoplatný výrok III rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý nebol odvolaním napadnutý), vysporiadať sa s námietkou premlčania vznesenou žalovaným (subjektívnou ale aj objektívnou premlčacou lehotou) a opätovne ustáliť, či a v akej časti je žaloba dôvodná (v rozsahu sumy 2.273,40 eur).

5. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že dňa 15.10.2007 žalobkyňa podpísala žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100000366, na základe ktorej žalobkyňa ako dlžník žiadala právneho predchodcu žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru a na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 63.000 Sk. Súd prvej inštancie v predchádzajúcom rozhodnutí vo veci samej vyhodnotil dohodu o úrokoch obsiahnutú v zmluve za absolútne neplatnú. S týmto záverom sa stotožnil aj odvolací súd. Súčasťou uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 15.10.2007 v texte zmluvy (bod 7) je obsiahnutá dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov), ktorej neplatnosť súd prvej inštancie vyslovil v I. výroku predchádzajúceho rozsudku, ktorý v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 14.5.2022. Zo zoznamu vykonaných zrážok zo mzdy žalobkyne vystaveného zamestnávateľom žalobkyne dňa 23.11.2018 a 29.7.2020 vyplýva, že zo mzdy žalobkyne boli za obdobie od augusta 2015 do podania žaloby vykonané zrážky na úver č. 8100000366 v prospech žalovaného v celkovej výške 6.769,34 eur. Predmetom konania (po vrátení veci súdu prvej inštancie odvolacím súdom) zostala výška bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným, súd prvej inštancie pristúpil k posúdeniu jej dôvodnosti. V tejto súvislosti konštatoval, že premlčanie je uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva. Premlčaním právo nezaniká, iba sa oslabuje. Vznesenie námietky premlčania po márnom uplynutí premlčacej doby má za následok, že súd oprávnenej osobe - žalobcovi premlčané subjektívne právo nemôže priznať, pretože vznesením námietky premlčania došlo k zániku nároku a súd musí žalobu, ktorou sa tohto premlčaného práva domáha, zamietnuť. Premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia je upravená v § 107 OZ, v ktorom je upravená kombinovaná premlčacia doba, t. j. subjektívna, ktorá je dvojiročná a objektívna premlčacia doba, ktorá je trojiročná. Ich začiatok je stanovený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé čo do svojho plynutia, jeho začiatku aj konca. Ak však skončí plynutie ktorejkoľvek z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na plynutie druhej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní dvoch rokov je rozhodujúce, kedy sa oprávnený - žalobca skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor obohatil. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa žalobca o svojom práve skutočne mohol a musel dozvedieť. Podstatnou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením, ktoré je bezúročné a bez poplatkov na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy v zmysle ZoSÚ, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr. Súd prvej inštancie mal za to, že pre plynutie subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ je rozhodujúce, kedy sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal, pričom nestačí len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale rozhodujúce je, kedy sa tak skutočne stalo. Pre začiatok plynutia trojiročnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia.

6. V danom prípade mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňom 23.11.2018 sa žalobkyňa najneskôr dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia, keď listom zo dňa 23.11.2018 jej zamestnávateľ zaslal prehľad aktívnych zrážok zo mzdy týkajúcich sa poskytnutého spotrebiteľského úveru. Subjektívna premlčacia lehota sa môže uplatniť len v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty a skončí sa najneskôr uplynutím objektívnej lehoty. Objektívna premlčacia doba je trojročná a pre stanovenie počiatku plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo, teda od vykonávania jednotlivých zrážok. Žalobkyňa podala žalobu na súde dňa 16.9.2020, podala ju v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby vo vzťahu k časti vykonaným zrážkam zo mzdy. Subjektívna premlčacia doba v danom prípade teda bola zachovaná vo vzťahu k zrážkam vykonaným od 16.9.2018 do podania žaloby 16.9.2020. Žalobkyňa podala žalobu na súde dňa 16.9.2020, podala ju v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby vo vzťahu k časti vykonaným zrážkam zo mzdy. Ak by sa aj súd stotožnil s názorom žalovaného, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela každý mesiac odkedy jej boli vykonávané zrážky zo mzdy, teda objektívna a subjektívna lehota v danom prípade by začali plynúť rovnako, subjektívna dvojročná premlčacia lehota by bola zachovaná pre zrážky vykonané od septembra 2018 do septembra 2020, teda do podania žaloby vo výške 2.020,80 eur. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že nárok žalobkyne vo výške 2.020,80 eur, t.j. zrážky zo mzdy vykonané za obdobie od septembra 2018 do septembra 2020, nie je premlčaný. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 2, 262 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že nepriznal náhradu trov konania na súde prvej a druhej inštancie žiadnej zo strán konania. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd vychádzal z toho, že žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila 6 nárokov. V časti o určenie neplatnosti úverovej zmluvy žalobkyňa úspešná nebola. V časti o vydanie bezdôvodného obohatenia boli žalobkyňa a žalovaný čiastočne úspešní. Žalobkyňa mala v konaní úspech pokiaľ ide o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a to i napriek tomu, že súd o tomto petite vo výroku nerozhodol, nakoľko tieto otázky si musel vyriešiť ako predbežné. V dôsledku uvedeného nemožno považovať na účely konečného rozhodnutia o náhrade trov konania tento postup súdu za neúspech žalobkyne, nakoľko posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru naďalej zostalo predmetom sporu a vyhovie žalobe o peňažné plnenie (úspech v spore) bolo práve dôsledkom úspechu žalobkyne pri posúdení úveru ako bezúročného. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v odvolacom konaní bol žalovaný plne úspešný a vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán sporu súd žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie proti výrokom I. a III. podal včas odvolanie žalovaný s návrhom na jeho zmenu v napadnutom rozsahu tak, aby odvolací súd žalobu aj v zostávajúcej časti zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu vo vzťahu ku každému z uplatnených nárokov. Odvolanie odôvodnil právne § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žalovaný namietal správnosť záverov súdu prvej inštancie, podľa ktorého mal odvolací súd potvrdiť správnosť a zákonnosť rozhodnutia o neplatnosti dohody o úrokoch. Uznesením č. k. 11CoCsp/34/2022-198 bol zrušený pôvodný rozsudok, pričom z tohto uznesenia nevyplýva ani výrok a ani právne záväzný pokyn, podľa ktorého je dohoda o úrokoch neplatnou. Podľa žalovaného súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, záverom z vykonaného dokazovania a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že v prípade poskytnutia plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol, vzniká právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z odôvodnenia napádaného rozsudku nevyplýva žiadny skutkový záver a preukázané skutočnosti, na základe ktorých mal súd ustáliť, že malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia preto, lebo odpadol právny dôvod plnenia. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, sa týka tých prípadov, keď v okamihu poskytnutia plnenia existuje právny dôvod plnenia, ale následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti, stratil svoje právne účinky (odpadol). Tak je tomu v prípade, kedy záväzkový vzťah zanikne v dôsledku platného odstúpenia od zmluvy (§ 48 OZ), alebo výpovede zmluvy (§ 582 OZ), alebo dohody strán (§ 572 ods. 2 OZ), alebo nemožnosti plnenia (§ 575 OZ), či splnenia rozvázovacej podmienky (§ 36 ods. 2 OZ). Súd prvej inštancie svoje právne posúdenie nekonkretizoval na prejednávanej veci a nie je spojitelné so žiadnymi skutkovými zisteniami súdu (ktoré v rozsudku chýbajú). Právne posúdenie je preto podľa žalovaného neurčité a nepreskúmateľné. Podľa žalovaného súd prvej inštancie tiež nesprávne posúdil námietku premlčania. Pri posudzovaní danej námietky vychádzal z toho, že žalobkyňa sa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia dňa 23.11.2018, pretože listom z uvedeného dňa jej zamestnávateľ

zaslal prehľad zrážok zo mzdy týkajúcich sa úveru. Ďalej vychádzal z toho, že žaloba bola podaná dňa 16.9.2020 a priznaná suma 2020,80 eur predstavuje sumu zrážok v období 16.9.2018-16.9.2020. Nesprávnosť v posudzovaní zachovania subjektívnej premlčacej doby súvisí podľa žalovaného s tým, že súd prvej inštalácie vychádzal z nesprávneho predpokladu o tom, že dňa 16.9.2020 prestala plynúť premlčacia doba ohľadne uvedenej sumy. Táto nesprávnosť je daná tým, že žalobkyňa v podanej žalobe ani skutkovo a ani právne neuviedla nič, čím by zdôvodnila žalobnú požiadavku na zaplatenie peňažnej sumy. Žalovaný na túto skutočnosť poukazoval už vo vyjadrení k žalobe, pričom až následne žalobkyňa podstatne doplnila svoje tvrdenia, pričom takéto doplnenie predstavuje zmenu žaloby v zmysle § 140 ods. 2 CSP, a až odvtedy je možné uvažovať o spočívaní premlčacej doby. Rozhodnutie súdu prvej inštalácie je teda predčasné a nereflektuje na obsah súdneho spisu a priebeh konania. Súd prvej inštalácie preto nesprávne posúdil premlčanie časti uplatneného nároku pokiaľ ide o určenie, kedy došlo v zmysle OZ k uplatneniu práva. Podľa žalovaného sa tak nestalo dňa 16.9.2020, ale až vtedy, kedy žalobkyňa špecifikovala svoju žalobnú požiadavku. To sa udialo až na pojednávaní dňa 11.11.2021, a preto súd mal žalobu v časti zodpovedajúcej zrážkam za obdobie pred dňom 11.11.2019 zamietnuť pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby.

9. Odvolanie proti výroku o náhrade trov konania odôvodnil žalovaný tým, že tento výrok je jednak závislým výrokom od nesprávneho výroku, ktorý sa napáda aj týmto odvolaním a tiež aj preto, lebo nereflektuje právoplatné výsledky konania z rozsudku zo dňa 22.3.2022 a ani napadnutého rozsudku. Žalovaný nesúhlasí so záverom, že „posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru naďalej zostalo predmetom sporu a vyhovie žalobe o peňažné plnenie (úspech v spore) bolo práve dôsledkom úspechu žalobkyne pri posúdení úverov ako bezúročných“. Nikde v rozsudku sa neuvádza žiadny prejudiciálny záver o bezúročnosti úveru. Rovnako takýto záver nie je obsiahnutý ani v žiadnom z výrokov či už napadnutého rozsudku a ani v rozsudku č. k. 28Csp/153/2020 - 150 zo dňa 22.3.2022. Žaloba v časti o určenie výroku o bezúročnosti bola súdom zamietnutá a daný výrok sa stal právoplatný. V rozpore s odôvodnením výroku o náhrade trov konania a tam uvádzanej bezúročnosti úverov sú pritom iné časti napádaného rozsudku zo dňa 5.12.2023, v ktorých súd uvádza zmienku o neplatnosti dohody o úrokoch či poukazuje na dôvod bezdôvodného obohatenia, ktorým je plnenie, ktorého právny dôvod odpadol. Rovnako nie je podľa žalovaného zákonné, aby súd výrok III. rozsudku zo dňa 22.3.2022 č. k. 28Csp/153/2020-150 o zamietnutí žaloby (ktorý bol v čase rozhodovania o náhrade trov právoplatný) považoval za procesný úspech žalobkyne s tým, že predmetom konania ako predbežná otázka zostalo to, čo bolo ako navrhnutý výrok zamietnuté. Procesná neprípustnosť určitého výroku je rovnako procesným neúspechom, a preto súd prvej inštalácie sa mal dôslednejšie vypoariadať s otázkou náhrady trov konania. Taktiež podľa žalovaného je nesprávny záver súdu o tom, že procesné strany mali rovnaký úspech v časti žaloby o peňažné plnenie. Podľa žaloby si žalobkyňa uplatnila žalobnú požiadavku v sume 5.679,74 eur a súd vyhovel ku dňu vyhlásenia výroku o náhrade trov žalobe v časti 2.020,80 eur. Procesný úspech žalobkyne bol teda 35,58 % a procesný neúspech teda 64,42 %. Čistý úspech žalovaného v tejto časti žaloby bol pre žalovaného 28,84 % a v tomto rozsahu mu patrí náhrada trov konania za žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia (za predpokladu správnosti výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia). Súd mal žalovanému priznať plnú náhradu trov konania za výroky o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, za výrok o bezúročnosti, za výrok o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a výrok o určenie neplatnosti zmluvnej pokuty. Samostatné posúdenie náhrady trov konania vo vzťahu k jednotlivým výrokom má oporu v súdnej praxi (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/11/2011).

10. Žalobkyňa vo vyjadreniach zo dňa 25.3.2024 a 25.7.2024 s odvolaním žalovaného nesúhlasila a navrhla rozsudok súdu prvej inštalácie ako vecne správny potvrdiť. Žalobkyňa poukázala na to, že podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, keď v okamžiku poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti, stratil svoje právne účinky (odpadol). Okamžikom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23.11.2010 sp. zn. 5 M Cdo 17/2009, uznesenie

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 92/2010 z 19.1.2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obdo 39/2018 z 29.5.2019, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obdo 57/2019 z 27.11.2019). V prípade žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia spravidla nemožno dospieť k meritórnemu záveru o dôvodnosti či nedôvodnosti žaloby bez toho, aby sa zo skutkového hľadiska ujasnilo, o ktorú z viacerých zákonných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia ide (nález Ústavného súdu SR z 2.3.2016 sp. zn. II. ÚS 620/2015). Súd prvej inštancie podľa názoru žalobkyne dostatočne konkretizoval, dostatočne sa vysporiadal a posúdil otázku bezdôvodného obohatenia predovšetkým v rozsudku č. k. 28Csp/153/2020-150 a z toho dôvodu nebolo potrebné všetko znovu opakovať. Napriek tomu, že bol úver dávno zaplatený, tak žalovaný nedal pokyn jej zamestnávateľovi na ukončenie zrážok zo mzdy. Po zistení zrážok zo mzdy si na účtárni zamestnávateľa vypýtala údaje o zrážkach zo mzdy, teda konkrétne „Vykonanie Zrážok zo mzdy a iných príjmov – žiadosť“ zo dňa 24.11.2014, kde sa dozvedela, že túto žiadosť podala aj pre ňu neznáma spoločnosť ANACO s.r.o., pričom žalovaný ani táto spoločnosť jej nikdy neoznámili skutočnosti, že by žalovaného zastupovali, a preto bolo vykonávanie zrážok zo mzdy protiprávne. Pokiaľ žalovaný túto skutočnosť považuje za spornú s tým, že dané údaje mala a vedela o nich minimálne z dokladu o mzde (výplatné pásky), tak sa mylí, pretože z výplatných pásek sa dozvedela, že sú vykonávané exekúcie v rôznych výškach, ale už sa nedozvedela pre koho a na akom základe. Žalobkyňa považuje vykonávanie zrážok zo mzdy na základe žiadosti žalovaného a neinformovanie jej zamestnávateľa o ukončení zrážok zo mzdy za špekulatívny a protiprávny stav zámerného uvádzania do omylu a snahu žalovaného o získanie neoprávneného obohatenia na jej úkor. Súd prvej inštancie podľa názoru žalobkyne dostatočne konkretizoval a dostatočne sa vysporiadal s otázkou premlčania a nie je preto pravdivé tvrdenie žalovaného, že právne posúdenie veci je neurčité a nepreskúmateľné.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného voči výroku I., ktorým súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel, dôvodné nie je, a preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil. Voči výroku III. o náhrade trov konania bolo odvolanie podané dôvodne, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o náhrade trov konania zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Predmetom konania v prejednávanej veci je žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala, aby súd 1. vyhlásil žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 uzatvorenú medzi žalobkyňou a žalovaným v celom rozsahu za neplatnú; 2. určil, že úver vyplývajúci zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 sa považuje za bezúročný a bez poplatkov; 3. vyhlásil, že úverové zmluvné podmienky žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 uzatvorené medzi žalobkyňou a žalovaným sú neprijateľné; 4. určil, že ustanovenia o zmluvnej pokute uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 sú neplatné; 5. určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluve o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 v bode 7 je neplatná; 6. uložil žalovanému povinnosť vrátiť žalobkyni sumu bezdôvodného obohatenia vo výške 5.679,74 eur.

13. Okresný súd Galanta rozsudkom č. k. 28Csp/153/2020-150 zo dňa 22.3.2022 výrokom I. určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve o revolvingovom úvere č. 8100000366 zo dňa 25.10.2007 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 2.273,40 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom IV. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Proti výroku II. a závislému výroku IV. o náhrade trov konania podal odvolanie žalovaný. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 11CoCsp/34/2022-198 zo dňa 28.7.2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a IV. zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok č. k. 28Csp/153/2020-150 zo dňa 22.3.2022 vo výrokoch I. a III.

nadobudol právoplatnosť a predmetom konania po vrátení veci odvolacím súdom zostalo zaplatenie sumy 2.273,40 eur titulom bezdôvodného obohatenia.

14. Okresný súd Galanta v poradí druhým rozsudkom výrokom I. žalovanému uložil povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 2.020,80 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

15. Predmetom tohto odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch I. a III.

16. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

17. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Odvolací súd pristúpil k vecnému prieskumu meritórneho rozhodnutia v rozsahu napadnutom odvolaním a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že preskúmaný rozsudok je vo výroku I. vecne správny. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu o čiastočnej dôvodnosti podanej žaloby odchýliť.

20. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, a teda namietal nesprávne zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, nesprávne právne posúdenie ako aj nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie porušujúci právo žalovaného na spravodlivý súdny proces, keď napadnuté rozhodnutie považoval za neurčité a nepreskúmateľné.

21. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

22. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

23. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

24. Jednou z odvolacích námietok žalovaného bola námietka nesprávne zisteného skutkového stavu. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd konštatuje, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaní dôkazov z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Voľnosť hodnotenia dôkazu neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu teda neznamená ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiacia úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia

vo vzťahu zisťovaným skutočnosťami), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym hodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. V prejednávanej veci (ako je uvedené aj nižšie) hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie vo vzťahu k predmetu odvolacieho konania vymedzenému odvolaním neodporuje zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu.

25. Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa dohody o úrokoch a opodstatnenosti požiadavky na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolací súd poukazuje na závery ním vyslovené v jeho predchádzajúcom uznesení, kde uviedol, že údaje uvedené v posudzovanej zmluve nezodpovedajú požiadavkám zákona. Keďže ide o zmluvu spotrebiteľskú, údaje v zmluve uvedené majú byť jasné a zrozumiteľné tak, aby spotrebiteľ sa nemusel k základným informáciám dopracovávať na základe dohadov, alebo vlastných výpočtov (v čom spočíva ochrana spotrebiteľa). Odvolací súd jednoznačne konštatoval, že v predmetnej veci v zmluve uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným nie je uvedený žiadny konkrétny úrok ani žiadne konkrétne poplatky, ale zmluvná odmena. Vychádzajúc z ust § 4 ods. 5 ZoSÚ odvolací súd uzavrel, že od žalobkyne ako spotrebiteľa preto nemal žalovaný ako veriteľ právo požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, pričom prijatím takéhoto plnenia bez právneho dôvodu vzniklo potom na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré má povinnosť žalobkyňa vydať podľa § 451 OZ (body 15. až 19. odôvodnenia uznesenia č. k. 11CoCsp/34/2022-198 zo dňa 28.7.2023).

26. V nadväznosti na vyššie uvedené potom žalovaný síce dôvodne namieta nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, podľa ktorého v prejednávanej veci išlo o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, na správnosti záveru o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného (z dôvodu existencie inej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia) to ale vplyv nemalo.

27. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ (citovaného aj súdom prvej inštancie), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (1). Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (2).

28. Inštitút bezdôvodného obohatenia upravuje OZ vo svojej VI. časti, tretej hlave, ustanovenia § 451 - § 459. Všeobecná skutková podstata bezdôvodného obohatenia je zakotvená v OZ, ktoré zákon chápe ako záväzok, z ktorého vzniká tomu, kto sa obohatil, povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatil a právo toho, na koho úkor k obohateniu došlo, požadovať vydanie, o čo sa povinný obohatil. Konkrétne skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia sú taxatívne vymenované v § 451 ods. 2 OZ. Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne len za splnenia určitých (zákonných) predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí totiž preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. V každom prípade vzniku bezdôvodného obohatenia OZ zakotvuje povinnosť jeho predmet vydať tomu, na úkor koho bol získaný.

29. Súd prvej inštancie na danú vec aplikoval správnu právnu normu, túto ale nesprávne vyložil, keďže v prejednávanej veci (ako vyplýva aj zo záverov vyslovených odvolacím súdom v jeho predchádzajúcom rozhodnutí) ide o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia spočívajúcu v prijatí plnenia bez právneho dôvodu, čím vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vydať žalobkyňi.

30. Žalovaný ďalej namieta nesprávne posúdenie premlčania časti uplatneného nároku súdom prvej inštancie, a to pokiaľ ide o určenie, kedy došlo k uplatneniu práva, keď podľa žalovaného sa tak nestalo dňa 16.9.2020, ale až vtedy, kedy žalobkyňa špecifikovala svoju žalobnú požiadavku, t. j. až na pojednávaní dňa 11.11.2021. Žalovaný v súvislosti s posúdením premlčania v odvolaní nenamieta dátum, kedy sa žalobkyňa dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia, spochybňoval len okamih, kedy malo dôjsť k uplatneniu práva na súde žalobkyňou.

31. Vo vzťahu k právnemu a skutkovému odôvodneniu žalobou uplatňovaného nároku odvolací súd uvádza, že strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok, ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ňou tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. V prejednávanej veci z podanej žaloby a skutkových tvrdení žalobkyne vyplýva, že táto sa proti žalovanému (o.i.) domáhala zaplata sumy 5.679,74 eur titulom bezdôvodného obohatenia na základe žalovaným nedôvodne prijatých plnení, keď priamo v žalobe poukázala na to, že jej bola poskytnutá suma 2.100 eur, pričom na základe vykonaných zrážok zo mzdy jej bola zamestnávateľom zrazená suma 7.779,74 eur. V žalobe tak uviedla rozhodujúce skutkové okolnosti, ktorých právne posúdenie prináleží súdu, pričom uvedenie ďalších skutkových tvrdení, prípadne doloženie dôkazov predstavuje reakciu na procesnú obranu žalovanej strany v rámci kontradiktórneho civilného sporového konania (§ 149 až 151 CSP). Námitka žalovaného v tomto smere bola preto nedôvodná.

32. Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalovaného, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov SR. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97).

33. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd, viazaný odvolacími dôvodmi, ktoré vyhodnotil vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej ako neopodstatnené, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

34. Vecne nesprávnym bol ale odvolaním napadnutý výrok III. o trovách konania, ktorý odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Pri rozhodovaní o náhrade trov sporového konania súd vychádza zo zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu). Kritérium na priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia vo vzťahu k žalobnému petitu. Pri rozhodovaní o nárokoch so samostatným skutkovým základom treba úspech a neúspech strany posudzovať vždy osobitne, podľa toho, v ktorom samostatne uplatniteľnom nároku by mohla byť tá ktorá strana úspešná a v ktorom zase nie. V prípade žaloby, v ktorej sa uplatnili viaceré nároky a žalobca bol čiastočne úspešný a čiastočne súd jeho žalobu zamietol, pričom úspech a neúspech sa týkali samostatných nárokov, sa plný úspech alebo čiastočný úspech vo veci skúma so zreteľom na každý nárok, ktorý by inak mohol byť samostatne uplatniteľný. Takýto prístup mal byť vyjadrený aj vo výroku o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, čo sa však nestalo.

36. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že nepriznal náhradu trov konania na súde prvej a druhej inštancie žiadnej zo strán konania. Uviedol, že žalobkyňa a žalovaný mali obaja v konaní čiastočný úspech, a preto súd žalobkyňu ani žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal. Napriek tomu, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzal z toho, že žalobkyňa si

podanou žalobou uplatnila 6 nárokov, vo vzťahu k posúdeniu trov konania sa ku všetkým týmto nárokom nevyjadril. V časti o vydanie bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie navyše konštatoval, že žalobkyňa a žalovaný boli čiastočne úspešní, keď percentuálne úspech strán ani neurčil, pričom zároveň v inej časti odôvodnenia v rozpore s rozhodnutím vo veci samej a vysloveným záverom o čiastočnom úspechu oboch strán sporu konštatoval úspech žalobkyne v spore v časti o zaplatenie peňažného plnenia. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie taktiež nie je zrejmé, ako vyhodnotil vo vzťahu k celkovým trovám konania záver, že v (prvom) odvolacom konaní bol žalovaný plne úspešný. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti trov konania je preto zmätočné, nepreskúmateľné a arbitrárne, pričom nezodpovedá požiadavkám kladeným CSP na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude preto v ďalšom konaní riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, s prihladnutím na ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP posúdiť všetky okolnosti prejednávanej veci majúce vplyv na rozhodnutie o trovách konania a následne opätovne rozhodnúť o trovách konania a nové rozhodnutie náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zároveň rozhodne i o trovách odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP.

37. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).